

Nr 9.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag med särskild bestämmelse i fråga om skydd för vissa främmande patent; given Stockholms slott den 17 december 1920.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet hållna protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag med särskild bestämmelse i fråga om skydd för vissa främmande patent.

GUSTAF.

Birger Ekeberg.

Förslag

till

LAG

med särskild bestämmelse i fråga om skydd för vissa
främmande patent.

Häri genom förordnas som följer:

Med avseende å uppfinning, skyddad i stat, som för här i riket patenterad uppfinning gör motsvarande medgivande, skall, utan hinder av vad under 1) i 25 § av förordningen angående patent är såsom villkor för tillämpningen av den i nämnda lagrum givna bestämmelsen stadgat angående den tid, inom vilken patent i det där avsedda fall bör här sökas, Konungen äga förordna, att, om någon här i riket sökt patent å en uppfinning, vara han tidigare, dock ej före den 31 juli 1913, sökt skydd i den främmande staten, då må förstberörda ansökning i förhållande till andra ansökningar ävensom med hänsyn till sådant hinder emot patents meddelande, som i 3 § av nämnda förordning omförmäles, betraktas så, som vore den gjord samtidigt med ansökningen i den främmande staten, såvida ansökningen här i riket skett sist å viss dag, som må i förordnandet bestämmas till senast den 30 juni 1921, samt sökanden hos patentmyndigheten här i riket framställt anspråk på sådan företrädesrätt inom tid och på sätt, som av Konungen i förordnandet bestämmes.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen, enligt därå meddelad uppgift, utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

*Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
fredagen den 26 november 1920.*

Närvarande:

Statsministern friherre DE GEER, statsråden ERICSSON, DAHLBERG, MURRAY,
ELMQUIST, MALM, BERGQVIST, HAMMARSKJÖLD, EKEBERG, TAMM, HANSSON.

Chefen för justitiedepartementet statsrådet Ekeberg anmälde efter gemensam beredning med t. f. ministern för utrikes ärendena och chefen för handelsdepartementet patent- och registreringsverkets underdåniga skrivelse den 5 november 1920, däri ämbetsverket anförde:

Genom lagar den 19 maj 1917 (nr 212), den 5 mars 1918 (nr 104) och den 25 april 1919 (nr 194) med särskild bestämmelse att tills vidare gälla i fråga om skydd för vissa främmande patent förordnades, att med avseende å uppfinning, skyddad i stat, som för här i riket patenterad uppfinning gjorde motsvarande medgivande, skulle, utan hinder av vad under 1) i 25 § i förordningen angående patent vore såsom villkor för den i nämnda lagrum givna bestämmelsen stadgat angående den tid, inom vilken patent i det här avsedda fall borde sökas, Konungen äga förordna, att, om någon här i riket sökt patent å en uppfinning, varå han tidigare, dock ej före den 31 juli 1913, sökt skydd i den främmande staten, finge förstberörda ansökning i förhållande till andra ansökningar ävensom med hänsyn till sådant hinder mot patents meddelande, som i 3 § av nämnda förordning omförmäldes, betraktas så, som vore den gjord samtidigt med

*Patent- och
registrerings-
verkets fram-
ställning
5/11 1920.*

ansökningen i den främmande staten, för så vitt ansökningen här i riket skett före utgången av viss tid, som enligt lagen av den 25 april 1919 finge bestämmas till högst ett år från det sistnämnda lag trätt i kraft, samt sökanden hos patentmyndigheten här i riket framställt anspråk på sådan företrädesrätt inom tid och på sätt, som av Konungen i förordnandet bestämdes. Genom sistnämnda lag, som trädde i kraft den 1 juli 1919, samt de i anslutning därtill utfärdade kungörelserna den 19 december 1919 (nr 776) och den 16 januari 1920 (nr 19) utsträcktes prioritetsfristen med avseende å vissa länder till och med den 30 juni 1920.

Uti en cirkulärskrivelse den 15 oktober 1919 hade internationella byrån i Bern till skydd för den industriella äganderätten — centralorgan för den mellan Sverige och åtskilliga stater bestående internationella unionen på ifrågavarande område — till de myndigheter i de särskilda unionsstaterna, som närmast handlägga hithörande ärenden, framställt förslag till överenskommelse mellan unionsstaterna angående bibehållande och återställande av de rättigheter på den industriella äganderättens område, vilka berörts av världskriget.

De frågor rörande patentärenden, som skulle ordnas genom Bernbyråns förslag, voro förlängning av prioritetsfristen, återupptagande av förfallna eller avslagna patentansökningar, återupplivande av förfallna patent samt anstånd med det obligatoriska utövningstvånget. Beträffande prioritetsfristen förutsattes densamma utsträckning endast till och med den 30 juni 1920.

I den underdåniga skrivelse den 14 februari 1920, däri patent- och registreringsverket med anledning av Bernbyråns berörda cirkulärskrivelse gjorde framställning om åvägabringande av lagbestämmelser angående återställande i vissa fall av rätt till patent m. m., framhöll ämbetsverket fördens skull, att någon utsträckning av prioritetsfristen utöver nyss nämnda tid icke syntes vara behövlig. I de yttranden, som avgåvos över patent- och registreringsverkets berörda framställning, föranledde denna uppfattning icke någon gensägelse från något håll, och i nådiga propositionen nr 421 den 30 april 1920 med förslag till lag om återställande i vissa fall av rätt till patent m. m. uttalades ock, att det icke syntes erforderligt att än vidare framflytta denna tidpunkt.

Lagen i ämnet av den 18 juni 1920 (nr 294) innehåller följaktligen ej någon bestämmelse om ytterligare utsträckning av prioritetsfristen.

I förslaget till den överenskommelse, som den 30 sistlidne juni kom till stånd rörande de i Bernbyråns cirkulärskrivelse omförmälda ämnen

mellan vissa länder, tillhörande den internationella unionen till skyddande av den industriella äganderätten, förekommo, bland andra skiljaktigheter gent emot det av Bernbyrån framlagda förslaget, bestämmelser, varigenom prioritetsfristen ytterligare framflyttades. Art. 1 i berörda överenskommelse är av följande innehåll:

»De i art. 4 av den internationella konventionen i Paris den 20 mars 1883, reviderad i Washington 1911, stadgade prioritetsfrister för ingivande eller registrering av ansökningar om patent, om skydd för nyttighetsmodeller, fabriks- eller handelsmärken, mönster och modeller, vilka icke utlupit den 1 augusti 1914 eller som börjat löpa först under kriget eller skulle hava kunnat börja löpa, därest kriget ej inträffat, skola av var och en av de höga fördragsslutande parterna till förmån för innehavare av rättigheter, erkända genom ovannämnda konvention, eller deras rättsinnehavare utsträckas att gälla intill dess sex månader förflutit från det denna överenskommelse trätt i kraft.

Denna utsträckning av fristerna skall emellertid lämna oberörda de rättigheter, som tillkomma någon av de fördragsslutande makterna eller vilken som helst, som i god tro vid ikraftträdandet av denna överenskommelse åtnjuter industriell skydds rätt, vilken står i strid med rättigheter, sökta under åberopande av de utsträckta prioritetsfristerna. Nu nämnda rättsägare skola bibehållas vid sina rättigheter utan att på något sätt kunna angripas eller åtalas för intrång. Detta gäller, vare sig rättigheterna utövas av dem personligen eller av ombud eller licenstagare, åt vilka rättigheterna upplåtits under tiden före denna överenskommelses ikraftträdande.»

Enligt art. 5 skall överenskommelsen ratificeras inom en tid av högst tre månader. Den skall träda i kraft mellan de makter, vilka ratificerat densamma, samma dag som de uppsatt protokoll över ratifikationernas nedläggande och för varje annan makt å dagen för nedläggandet av dess ratifikation. För de länder, som utan reservation biträtt överenskommelsen, har prioritets tiden för patent således utsträckts till och med den 31 mars 1921.

Patent- och registreringsverket, som den 22 sistlidne juni avgav underdånigt utlåtande över förslaget till ifrågavarande överenskommelse, uttalade däri i fråga om prioritetsfristen för patent, att, därest såsom villkor för Sveriges anslutning till överenskommelsen uppställdes en fordran på motsvarande utsträckning av prioritetsfristen här i riket, eller om en sådan utsträckning av förhållandena eljest kunde visa sig påkallad, borde enligt

ämbetsverkets uppfattning för nästkommande års riksdag framläggas förslag till lag i ämnet med retroaktiv verkan, även om vissa olägenheter kunde vara därmed förenade.

Sverige var bland de länder, som biträdde överenskommelsen. Vid densammas undertecknande avgav Sveriges befullmäktigade ombud en förklaring, att Sverige tillträdde överenskommelsen endast så vitt anginge patent och nyttighetsmodeller med uteslutande av fabriks- och handelsmärken samt industriella mönster och modeller och detta under bland annat följande inskränkning:

»I enlighet med i Sverige gällande lag, vilken icke kan ändras utan riksdagens medverkan, utlöper den prioritetsfrist, varom fråga är i första artikeln av denna överenskommelse, den 30 juni 1920.»

Överenskommelsen undertecknades förutom av Sverige utav Tyskland, Frankrike, Nederländerna, Polen, Portugal, Schweiz, Tjecko—Slovakien och Tunis.

Inom den utsatta tiden nedlades enligt meddelande från utrikesdepartementet ratifikationer av Sverige, Tyskland, Frankrike, Polen, Schweiz och Tunis, varjämte efter överenskommelsens avslutande enligt uppgift allenast Marocko och Stora Britannien biträtt densamma, sistnämnda land dock med förbehåll att de i art. 1 och 2 av överenskommelsen avsedda fristerna skola, vad det förenade konungariket beträffar, utlöpa den 10 januari 1921.

Den 11 nästlidne oktober utfärdades av Kungl. Maj:t kungörelse (nr 662) med stöd av 13 § i ovannämnda lag den 18 juni 1920 om återställande i vissa fall av rätt till patent m. m.

Såsom förhållandena numera utvecklat sig, synes det ämbetsverket vara önskvärt, att möjlighet beredes till utsträckning av prioritetsfristen.

Svenska patentombudsföreningen har i skrivelse den 21 nästlidne oktober gjort framställning om åtgärders vidtagande för prioritetstidens utsträckning i överensstämmelse med överenskommelsen i Bern. Det syntes nämligen enligt föreningens mening förefinnas ett behov för utländska patentsökande att erhålla utsträckt prioritetstid, detta så mycket mer som dessa syntes hava den uppfattningen, att Sverige även beträffande denna punkt biträtt nämnda överenskommelse i Bern, varför föreningen kommit till den uppfattningen, att utländska patentsökande skulle i rätt stor utsträckning vilja begagna sig av en ytterligare förlängd prioritetsrätt.

Även patent- och registreringsverket har erfarenhet av att intresset för prioritetstidens utsträckning är stort och allmänt genom talrika, från skilda håll till ämbetsverket framställda önskningsar om en sådan utsträckning.

Från intresserade kretsar framfördes också vid besök av ämbetsverkets chef i Berlin under nästlidne oktober månad för deltagande i tyska för-
eningens för industriellt rättsskydd kongress önskingar om en utsträckning
av prioritetstiden i Sverige till den i Bernöverenskommelsen gällande tid.

En sådan utsträckning skulle i första hand komma de stater till godo,
som ratificerat Bernöverenskommelsen, samt möjliggöra för svenska patent-
havare att i dessa länder komma i åtnjutande av förlängd prioritet för sina
patentansökningar.

I likhet med bestämmelserna i de ovannämnda lagarna med särskild
bestämmelse att tills vidare gälla i fråga om skydd för vissa främmande
patent bör en eventuell författning i ämnet gälla den prioritetsfrist, som
ännu löpte den 31 juli 1914 eller ock därefter börjat att löpa, och bör
för rätt för främmande stats undersåtar att åtnjuta den förlängda prioritets-
fristen fordras motsvarande medgivande i den främmande staten för svenska
undersåtar.

Då någon anledning att bestämma prioritetstidens utgång till en senare
tidpunkt, än i Bernöverenskommelsen fastställts, ej synes föreligga och det
för övrigt är önskvärt, att de provisoriska förhållandena snarast möjligt
upphöra, skulle alltså den förlängda prioritetstiden utgå den 31 mars 1921.
Det är fördenskull angeläget, att, därest författning i ämnet utfärdas, detta
sker så tidigt, att erforderlig tid beredes de staters medborgare, som skola
bliva delaktiga av den utsträckt prioritetsfristen, att dessförrinnan inkomma
med sina patentansökningar till ämbetsverket.

I fråga om den eventuella lagens retroaktiva verkan tillåter sig patent-
och registreringsverket erinra om dåvarande departementschefens uttalande
i propositionen nr 118 till 1917 års riksdag med förslag till den lag, som
sedan utfärdades den 19 maj 1917.

Att en enligt den eventuella lagen bestämd prioritetsfrist bör gälla
endast under förutsättning, att fristen ej enligt vanliga regler, således en-
ligt 25 § 1) i patentförordningen samt 1 § i kungörelsen den 27 oktober
1916 (nr 441), utlöper ännu senare, är tydligt och torde ej behöva ut-
sagas i en blivande lag i ämnet.

Under återopande av det sålunda anförda har patent- och registrerings-
verket hemställt, att Kungl. Maj:t måtte utverka medgivande av riksdagen
att provisoriskt utsträcka den enligt patentförordningens 25 § och kungörel-
sen den 27 oktober 1916 medgivna prioritetsfristen för patentansökningar.

Departements-
chefen.

Föredragande departementschefen yttrade härefter:

Enligt vunnen upplysning har numera jämväl Tjecko—Slovakien ratificerat Bernöverenskommelsen, varjämte Brasilien, Spanien och Österrike biträtt densamma.

Av patent- och registreringsverkets skrivelse torde framgå, att en lagstiftning i den av ämbetsverket ifrågasatta riktning är av behovet påkallad och snarast möjligt bör genomföras.

Tydiligen möta härvid samma betänkligheter som tidigare mot att giva en sådan lagstiftning retroaktiv verkan, d. v. s. låta den avse jämväl patentansökningar, i fråga om vilka prioritetsfristen enligt förut gällande bestämmelser utgått, innan lagen trätt i kraft. Beträffande lagarna den 19 maj 1917, den 5 mars 1918 och den 25 april 1919 yppade sig denna tvekan med avseende å patentansökningar, för vilka prioritetsfristen gått till ända under tiden från och med den 31 juli 1914 till dagen för ikraftträdandet av 1917 års lag. I fråga om nu föreslagna lag tillkommer i detta hänseende ytterligare tiden från och med den 1 juli 1920 till den dag, då den nya lagen träder i kraft. Emellertid anser jag i likhet med patent- och registreringsverket avgörande betydelse härutinnan alltjämt böra tillmätas de skäl, som till grund för en lagstiftning av denna räckvidd anförts i det av dåvarande departementschefen i frågan avgivna yttrande till statsrådsprotokollet den 10 november 1916, vilket yttrande finnes fogat vid Kungl. Maj:ts proposition i ämnet till 1917 års riksdag (nr 118). Att giva den föreslagna lagen en dylik retroaktiv verkan överensstämmer också närmast med den princip, som kommit till uttryck i lagen den 18 juni 1920 (nr 294) om återställande i vissa fall av rätt till patent m. m.

Vad därefter beträffar den tidpunkt, till vilken prioritetsfristen längst bör kunna utsträckas, synas mig omständigheterna bjuda, att möjlighet beredes Kungl. Maj:t att utsträcka fristen något längre, än patent- och registreringsverket ifrågasatt. Visserligen är detta icke erforderligt, för att åt de stater, vilka biträtt Bernöverenskommelsen, må kunna erbjudas samma prioritetsfrist, som däri avtalats. Men så länge världskrigets menliga verkningar ännu, om ock i mindre mån än förut, göra sig gällande i det avseende, varom här är fråga, kan det ju inträffa, att en eller annan av nämnda stater under förutsättning av reciprocitet ytterligare förlänger prioritetsfristen, varjämte det icke är uteslutet, att även andra stater göra enahanda medgivande. För dylika fall anser jag det vara önskligt, att Kungl. Maj:t äger möjlighet att genom separatavtal bevilja en motsvarande frist, detta desto mera som den föreslagna lagen ej kan tänkas komma

till stånd förrän jämförelsevis kort tid före utgången av den enligt Bernöverenskommelsen gällande fristen. Då man emellertid icke bör gå längre, än behovet kan anses kräva, synes tiden för fristens utsträckande lämpligen böra begränsas till utgången av juni månad 1921. Likformighet vinnes ock därigenom med stadgandet i 13 § andra stycket av förenämnda lag den 18 juni 1920.

De bestämmelser, som förekomma i andra stycket av art. 1 i Bernöverenskommelsen, torde avse endast den s. k. för användarerrätten, varom hos oss finnes stadgat i 16 § av förordningen angående patent. Vid sådant förhållande och då enligt svensk lagstiftning för användarerrätt är beroende av den tidpunkt, då ansökning om patent faktiskt göres, och således ej av den tidpunkt, då ansökningen med tillämpning av gällande prioritetsbestämmelser skall anses gjord, lära några särskilda stadganden, motsvarande de nyssnämnda i Bernöverenskommelsen upptagna, icke erfordras.

Enligt de av mig nu angivna grunder och i anslutning till förut utfärdade lagar i ämnet har jag låtit inom justitiedepartementet utarbeta förslag till lag med särskild bestämmelse i fråga om skydd för vissa främmande patent.

Föredragande departementschefen uppläste härefter nämnda lagförslag, av den lydelse bilaga vid detta protokoll utvisar, och hemställde, att lagrådets utlåtande över förslaget måtte för det i § 87 regeringsformen omnämnda ändamål inhämtas genom utdrag av protokollet.

Till denna hemställan, som biträdades av statsrådets övriga ledamöter, behagade Hans Maj:t Konungen lämna bifall.

Ur protokollet:

Ivar Brynolf.

*Bilaga.***Förslag**

till

LAG

med särskild bestämmelse i fråga om skydd för vissa
främmande patent.

Härigenom förordnas som följer:

Med avseende å uppfinning, skyddad i stat, som för här i riket patenterad uppfinning gör motsvarande medgivande, skall, utan hinder av vad under 1) i 25 § av förordningen angående patent är såsom villkor för tillämpningen av den i nämnda lagrum givna bestämmelsen stadgat angående den tid, inom vilken patent i det där avsedda fall bör här sökas, Konungen äga förordna, att, om någon här i riket sökt patent å en uppfinning, varå han tidigare, dock ej före den 31 juli 1913, sökt skydd i den främmande staten, då må förstberörda ansökning i förhållande till andra ansökningar ävensom med hänsyn till sådant hinder emot patents meddelande, som i 3 § av nämnda förordning omförmäles, betraktas så, som vore den gjord samtidigt med ansökningen i den främmande staten, såvida ansökningen här i riket skett sist å viss dag, som må i förordnandet bestämmas till senast den 30 juni 1921, samt sökanden hos patentmyndigheten här i riket framställt anspråk på sådan företrädesrätt inom tid och på sätt, som av Konungen i förordnandet bestämmes.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen, enligt därå meddelad uppgift, utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

*Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd måndagen
den 13 december 1920.*

Närvarande:

Justitierådet BERGLÖF, regeringsrådet ERNBERG, justitieråden MOLIN,
APPELBERG.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över justitie-
departementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den
26 november 1920, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande
skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål inhämtas över
upprättat förslag till *lag med särskild bestämmelse i fråga om skydd för
vissa främmande patent.*

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet
av hovrättsrådet Hakon Hjertén.

Lagrådet lämnade förslaget utan anmärkning.

Ur protokollet:

Erik Ölander.

*Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
fredagen den 17 december 1920.*

Närvarande:

Statsministern friherre DE GEER, ministern för utrikes ärendena greve WRANGEL, statsråden ERICSSON, DAHLBERG, MURRAY, ELMQUIST, MALM, BERGQVIST, HAMMARSKJÖLD, EKEBERG, TAMM, HANSSON.

Chefen för justitiedepartementet statsrådet Ekeberg anmälde efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena och chefen för handelsdepartementet lagrådets den 13 innevarande december avgivna utlåtande över det till lagrådet den 26 nästlidne november remitterade förslag till lag med särskild bestämmelse i fråga om skydd för vissa främmande patent; och hemställde föredraganden, att förslaget, som av lagrådet lämnats utan anmärkning, måtte, jämlikt § 87 regeringsformen, genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna hemställan, som biträdades av statsrådets övriga ledamöter, behagade Hans Maj:t Konungen förordna, att till nästkommande riksdag skulle avlätas proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

N. Cervin.